

**En
bedrøvet synderindes
navnlig
Margretha Nielsdatter
Halstads
veemodige
Klage-Sang,
Over
Hendes begangne Barne-Fød-
sel i Dølsmaal, og udøvede
Mord paa sit eget Foster;
Hvorfor hun er dømt til at miste
sit Hoved, som skal sættes paa Sta-
ge, men Legemet nedgraves
i Jorden.**

**Hvilken velfortiente Straf hun skal ud-
staae ved Steenberget uden for Tronhiem
i Februarii Maaned 1775.**

**Eenfoldig sammensat i hendes Fængsel,
og forfattet under den Melodie:
Hiertelig mig nu længes etc.**

Tronhiem, trykt Aar 1775.

1.

Jeg arme Synderinde!
Veemodig kommer frem,
Med Taarene paa Kinde,
For mine Synder slem,
Som jag begaaet haver,
I Gierninger og Ord,
Jeg flux i Synd fremtraver;
Ak min Daarskab er stor!

2. Mig Satan mon forlede
Til Ondskabs høye Grad,
Min Synd jeg maae begræde,
Thi bitter Morder-Had
Mit eget Foster dræber!
Jeg syntes det var got;
At dølgge det jeg stræber,
Som blir mig nu til Spot.

3. Jeg reent ud maae bekiende:
Jeg Ondskab vovet har,
Og flux i Synd mon rende,
Ja meget daarlig var;
Jeg meget Ondt har øvet,
Og fulgte Kiødets Lyst,
Al Daarskab har jeg prøvet,
Som kildret i mit Bryst.

4. Den Frugt jeg nu maae smage,
Er idel Spot og Spee,
Min Synd jeg maae beklage,
Med hierte-Græmmelse,
Med Suk og modig Taarer,
Min Synd for Øyne staar,
Og mig i Hjertet saarer;
Thi jeg Døds-Dom nu faaer.

5. Alt Haab om Liv er ude,
Nu Tiden nærmer sig,
At løse Livets Knude,
Som vil henføre mig
Hen til det Sted at være;
Hvor jeg da være skal:
Enten til ævig Ære,

Eller til ævig Qval.

6. Nu maae jeg Afskeed byde,
Fra denne Verdens Jord;
Nu maae jeg Døden lide,
Som begik Barne-Mord;
GUD er opvakt til Vrede,
Mod mig saa mangefold;
Mig Satan mon forlede,
Som udyds kaste-Bold.

7. GUD see til mig i Naade!
Straf ikke som fortient!
Hielp mig i Dødens Vaade,
Din Naades Aand mig send!
Du mig selv Trøsten give,
I Dødens sidste Nød,
Og Siælen Glæde give,
I Abrahamskiød!

8. Jeg skjøtter ey den Møye,
Som jeg her skal udstaae:
Da jeg for hver Mands Øye,
En haanlig Død skal faae:
Mit hoved skal affældes,
Mit Blod skal gydes ud;
Mit Liv hver Time ældes,
til Dødens sidste Bud.

9. O GUD! gid jeg som Peder,
Begræde maae min Synd!
Som David Øyne væder,
Med Poenitentes Fynd!
Maria JESU Fødder

Hun toede med Graad:
Jeg ham med Graad og møder
Og angers Sørgelaad.

10. Det er min Trøst i Nøden,
At min' Forældre kiær
Afgangne er ved Døden,
Og ey min Skiæbne seer.
Toe aar jeg monne være,
Da fader fra mig faldt,
Min Moer maae Byrden bære,
Det da paa Venner galdt.

11. Nu maae jeg vel forfærdes,
Naar jeg betænker mig,
Hvor hiertet kan forhærdes,
Og jeg saa gruelig
Blev til en Morderinde,
Mit Foster dræbede;
Som andre siden finde
I Mødding stinkende.

12. I dølsmaal jeg det føder,
Slet ingen veed deraf;
Jeg det og siden døder,
Og lægger det i Grav
I Gaarden, hvor der findes
Saa meget Grus og Skarn,
At just min hensigt vindes,
Og skiuler der mit Barn.

13. Jeg tænkte, dermed skulde
Da alting være dult;
Men GUD seer alt tilfulde,

For ham er intet skiult;
Mit Mord blev aabenbaret,
Mit foster mange saae;
Nu blev min List opklaret:
Jeg maae til Fængsel gaae.

14. Manasse i sit Fængsel
Blev lagt i haarde Baand;
Men han da i sin Trængsel
Erkiendte Almagts haand;
Gid jeg ogsaa maa giøre,
I Fængsel Anger-Bod,
Et helligt Levnet føre,
Og kiende GUD er god.

15. O GUD! du mig berede
Til Dødens sidste Stund!
Guds Aand lær mig at bede,
Og faae en salig Blund!
Thi Satan veed jeg løber,
Som brølend Løve om,
Han vores Afmagt prøver,
Og dysser os i Slum.

16. Nu da, saa vil jeg siunge
Min sidste Afskeeds-Sang;
Jeg haaber snart min Tunge
Skal faae en bædre klang;
Naar jeg for Himlens Trone,
Med Englers Harmonie,
Skal med forhøyet Tone
Min Lovsang stemme i.

17. Jeg ydmygst beder eder,

Med-Christne een og hver,
For mig til GUD nu beder,
At Satans Fristelser
Mig ikke meer maae hindre
At søge Naadens Vej,
Thi GUD vil ey en Synders
Fortabelse, o nej!

18. Bereed mig selv, o HErre!
Nu til en salig Død,
Jesus min Talsmand være,
Frie mig fra evig Glød;
Hvortil jeg vel er skyldig,
For min Uteerlighed;
Men Jesu Værdskyld fyldig,
Skienker Barmhiertighed.

19. Om jeg skilles med Smerte
Fra dem mig haver kiær,
Det trøster dog mit hierte:
Christus min Ven vil vær',
Som mig den Naade giver,
At jeg kan salig døe,
Det mig med Trøst opliver
Paa denne Verdens Øe.

20. Farvel nu een og alle,
Som er forsamlet her,
At see naar jeg skal falde
For det dødende Sværd;
Betænke sig nu alle,
Som følger Kiødets Løst,
At Syndens Løn blir Galde,
Som volder skamfuld Høst.

21. Nu vil jeg mig henvende
Til dig, O JESU Christ!
Giv mig en salig Ende,
Forlad mig al min Brø[i]st!
Før mig nu til den Glæde,
Du mig forhværvet har,
At jeg kand løstiq qvæde
Blandt de Udvaldes Skar’.

22. O GUD! du for din naade
Før mig paa rette Vey!
Hielp Jesu! i min Vaade,
At jeg fortviler ey;
I Troen mig opholde
Til Dødens sidste Blund,
Du mig din Trøst tiltolde
Nu udi Dødens Stund.

23. Nu endes denne Viise,
Og min eenfoldig Sang;
GUD give mig snart Liise,
Og løse al min Tvang!
GUds Naade mig forleene,
At døe i JESU Troe!
Min Siæl med dig foreene,
Saa døer jeg glad og froe.

**Fordum har følgende Vers været
brugte i Dødens Stund, dem jeg
ogsaa vil bruge.**

Synges som: Ak levende GUD, jeg etc.

I Christi Saar jeg sove ind,
De renser mig af Synder min',
Ja Christi Død og dyre Blod
Det er mit Liv og Prydels' god.

2.

Deri vil jeg for GUD bestaae,
Naar jeg for Dommen frem skal gaae.
Med JESU Fred far jeg nu hen,
Guds Barn her døer, dog lever end.

3.

Nu vel, o død! Du fører mig
Til GUD at leve evindelig.
Af Christo er jeg renset vel!
Annamme nu, O GUD! Min Siæl!

Dette haver nu en Ende,
GUD sin Naade til os sende,
Dig til Ære, Lov og Priis!
JESU! Du os selv omvende,
Og din hellig Aand os sende,
At vi blive from og viis.
Lad det Gode med os følge,
Taalig lide det vi skulde:
GUD skee altid Lov og Priis!